

Scurt compendiu de morală creștină

pentru avocați

Am descoperit de curînd o carte luminoasă. Doamna Mirela Chelaru a publicat un volum de meditații morale la viața de om al Legii (judecător și avocat) prin care, sper eu, atenționează asupra unor conținuturi morale impresionante. Volumul se numește *Spovedania unui avocat. Între iubirea de Poruncă și porunca iubirii* și este publicat la Editura Christiana (București, 2020, 142 pagini). Cunoscusem anterior două din lucrările autoarei:

Haideți să vă amuzați cu sau fără avocați
(Holding Reporter, București, 1998) și

Douăzeci de pași spre mîntuire în basmul creștin. Tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte

(Christiana, București, 2016). Pe cea de-a doua am și prefațat-o cu mare bucurie. Atunci am aflat că a mai scris și

Leagăn de lumină

(Gramar, București, 2001) și

O revoluție

(Gramar, București, 2006). Îndrăznesc însă să spun că această carte,

Spovedania unui avocat

..., le ține în tonusul ei de literă și spirit pe toate celelalte. E povestea unei convertiri, în fond, de la iubirea de Poruncă la porunca iubirii.

De altfel autoarea ne și mărturisește: „*Sînt avocat și fost judecător. Poate vameș și fost ostaș... Iar cînd am realizat cam unde mă situez prin alegerea și profesia mea, blocată ca aspirații, în reciprocitate și simetrie perfectă, am simțit nevoia lămuririlor de față. Poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom dezbăra și eu și alți legaliști ca mine, de reflexele uneia dintre cele mai urîte patimi: îndreptățirea de sine. Rîndurile ce urmează sînt doar o mărturisire raportată la îndeletnicirea mea, cea de utilizator de Lege. Mărturisire necesară mai ales acum, cînd lucrurile au devenit și devin din ce în ce mai confuze, iar Legea lui Dumnezeu, pentru mulți, devine Legea omului, neputîndu-i mîntui nici măcar pe vameși sau pe ostași... Voi răspunde, astfel, la o întrebare care îmi vine în minte din ce în ce mai mult în ultima vreme: Am iubit Porunca (citește Legea) și am lăsat iubirea? Cui am slujit eu, în viața mea, ca judecător, apoi ca avocat? Lui Dumnezeu, oamenilor, sau doar... mie însămi?*” (Argument, p. 14). Capitolele cărții curg

parcă din această întrebare:

Despre slujirea avocatului

(pp. 15-30);

Despre suferirea nedreptății

(pp. 31-45);

Despre dreptatea cea de două feluri

(pp. 46- 60);

Despre reclamarea nedreptății

(pp. 61-73);

A cere sau a nu cere?

(pp. 74-86);

Drepturile omului trupesc sau drepturile omului duhovnicesc?

(pp. 87-102);

Câte ceva despre ispitele avocatului

(pp. 103-117) și

De la vinovăție la pocăință

(pp. 118-135). Cartea se deschide printr-o

Prefață

semnată de Părintele Profesor Constantin Coman (pp. 5-8) urmată de un

Argument

al autoarei – din care am și citat pe larg (pp. 9-14) și se încheie cu un sensibil

Epilog sau Eul cu înlocuitori

(pp. 136-142). O Spovedanie publică? Poate. Dar sigur un semnal că pentru a învia ai nevoie să-ți descoperi agoniile, să-ți trăiești morțile. Morțile tale și cele din jur. Recunosc că o astfel de carte poate sta mărturie că tot ce se hrănește din vocație are nevoie de

interogări fundamentale, sistematice. Ca să nu ne credem Dumnezeu. Ci să rămînem oameni...

Pr. Constantin NECULA

